

Asui yksinään mökissä
neito nuori, kultatukka,
kultatukka ja sokea,
notkea kuin koivun vitsa.
Katsella on vallan kaunis,
sievää suuta silmäellä,
nenää nättiä hipaista,
ihastella posken kaarta.

Leiskui silmistä kipinät,
tuli kuuma tuikahteli.
Kun hän kiukustui vähäsen,
tuskiansa tuskaeli.
Aina kuitenkin, alati,
pihaa katsoi kaihoellen,
vilkuellen varta vasten.
Katsoi kaikille kujille,
silmäeli syrjemmälle,
kurkisteli, kuulosteli,
vielä vinkkasi vähäsen,
merkin antoi matkaajalle,
ohikulkijaa opasti.

Joku kahvilla käväisi,
tahtoi tulla tuttavaksi,
ihan heiliksi halusi,
kosintaakin jo kokeili.
Neito niskojaan nykäisi,
vastas aina lausumalla:
- Oikeaa minä odotan,
sopivampaa sulhaseksi.

Eipä sulhoa näkynyt
eipä ylkä yllättänyt.
Meni matkoihin mokomat,
tuskin häntä silmäilivät.

Saapui pirttihin pimeä,
syksyilta niin ikävä.
Itki neito kaihoansa,
sulhon puutetta murehti.

Kuului kolketta ovelta,
paukahteli porraspuilla.
Varmaan vieras on tulossa,
sulhanenko saapumassa?

Uksen aukaisi ujosti,
raotteli hellemmästi,
sydän rinnassa ritisi,
puna nousi poskillensa.

Aikamies tuli sisälle,
nuorukainen niin komea,
lämmin loiste silmissänsä,
huulilla hymy heleä.

Heti huomasi molemmat,
tunsivat sen tunnoissansa:
tuo on matkalle mukava,
toveriksi taipaleelle.

Pääsi neito näin nätisti
miehelään nyt aivan kohta,
vierellä pojan komean,
oman kullan kainalossa.